

Stavební právo (Praha): * Stavební sbor hl. města Prahy jest dle § 11 zák. ze 6. února 1920 č. 116 sb. z. a n. povolán vykonávati ve vyšší instanci výhradně jen stavební řád; záležitosti správy majetku obce jsou z jeho kompetence vyňaty a nemůže tedy svým výrokem nahraditi ona prohlášení, která dle § 84 praž. stav. ř. z r. 1886 náleží činiti obci jako vlastníci obecního majetku.

(Nález ze dne 18. května 1922 č. 7023.)

Věc: Vladimír B. a společníci v Praze (adv. Dr. J. Blumenkranz z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze (za stranu zúčastněnou obec hl. města Prahy Dr. H. Pilc) stran zřízení přístřešku.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Podáním z — st-lé předkládající plány žádali za povolení zříditi při domě čp. — v Praze markýzu (přístřešek) přečnávající 2.60 m přes líc zdiva.

Výměrem magistrátu z — st-lé vyrozumění, že žádosti jejich se nevyhovuje, ježto by markýza svou úpravou vadila veřejné komunikaci a výstupek její proti předpisu § 84 stav. ř. daleko přesahuje 1.30 m, a že z té příčiny také městská rada ve své schůzi z — odepřela propůjčiti k zřízení markýzy potřebný uliční pozemek. Podanému odvolání stavební sbor ústřední správní komise pro sjednocenou obec pražskou usnesením z — vyhověl a zřízení markýzy povolil jako provisorium na odvolání proti placení uznávací činže 100 Kč ročně a proti vydání obvyklého reversu, požadovaného při komisi zástupcem hospodářského referátu, poněvadž markýza neodporuje předpisům stavebního řádu a nevadí komunikaci. K odvolání obce pražské, která namítala, že jako majitelka uličního pozemku k zřízení přístřešku svolení nedala a stavební sbor nebyl kompetentním svým usnesením toto svolení nahraditi, zemský správní výbor nař. rozhodnutím usnesení stavebního sboru zrušil, poněvadž jde o přístřešek, přečnávající 2.60 m přes líc zdiva a spočívající na dvou sloupech zasazených do chodníku. § 84 stav. ř. sice výstupky přes čáru stavební připouští, ale jen tehdy, dá-li k tomu svolení nejen stavební úřad, nýbrž i majetník pozemku, obec pražská pak jako majetník uličního pozemku svolení svoje nedala, a nedostatek tento nemohl býti odstraněn usnesením stavebního sboru, který dle § 11 zák. ze 6. února 1920 č. 116 sb. z. a n. je sice povolán rozhodovati o stížnostech podaných na základě stav. řádu, není však oprávněn dávat svolení k takovým opatřením, která se dotýkají veřejného statku jednotlivých obcí, tvořících hlavní město Prahu.

Stížnost podaná do tohoto rozhodnutí připouštějíc, že je v daném případě ke zřízení přístřešku dle § 84 stav. řádu potřebí svolení majetníka pozemku, omezuje se toliko na námitku, že nedostávající se přivolení obce pražské bylo platným způsobem nahrazeno usnesením stavebního sboru, poněvadž tento sbor jako nadřízená instance obce pražské co vlastníka pozemku jest oprávněn také stanoviti podmínky propůjčení uličního pozemku.

Ježto jiných stížných bodů (§ 18 zák. o ss) stížnost neformuluje, je na sporu toliko otázka, může-li svolení obce pražské jako majetníka pozemku

k zřízení výstupku ve smyslu § 84 stav. ř. potřebné nahrazeno býti svolením stavebního sboru ústřední správní komise pro sjednocenou obec pražskou. Po názoru nss dlužno na otázku tu odpověděti záporně.

§ 84 stav. ř. rozeznává docela přesně jednak »povolení stavebního úřadu«, jednak »svolení majetníka pozemku«, a žádá jak ono povolení, tak i toto svolení. Každý z obou těchto zákonem požadovaných aktů má svou zvláštní a jemu vlastní funkci. Povolení stavebního úřadu jest úředním aktem, kterým se autoritativně prohlašuje, že proti zřízení výstupku atd. není námitek se stanoviska stavební policie, a uděluje se policejní povolení k zřízení výstupku; akt ten může podle povahy své vycházeti jenom od orgánu, který jako stavební úřad je pověřen výkonem stavební policie. Svolení majetníka pozemku naproti tomu jest aktem hospodářské správy vlastníka pozemku výstupkem zabraného, jímž stavebníkovi poskytuje právo zvláštního užívání tohoto svého pozemku; pokud vlastníkem jest obec, je tedy k projevu tohoto svolení výlučně kompetentním orgán, jemuž přísluší spravovati obecní majetek a jménem obce majetkem tím disponovati.

Takovým orgánem dojísta není ani v druhé instanci stavební sbor, jehož kompetence v § 1 zák. ze 6. února 1920 č. 116 sb. z. a n. vymezena je přesně v ten smysl, že je příslušným rozhodovati výhradně o stížnostech podaných na základě řádů stavebních; sbor ten je tedy povolán vykonávati ve vyšší instanci výlučně jen stavební řád, kdežto záležitosti správy majetku obecního jsou z kompetence jeho vyňaty. Vzhledem k této omezené kompetenci stavebního sboru nemůže býti pochybnosti o tom, že není ani v cestě instanční příslušným disponovati s majetkem obce, a že tedy nemůže také svým výrokem nahraditi ona prohlášení, která náleží činiti obci jako vlastníci obecního majetku. I když tedy stavební sbor vyřkne, že zřízení výstupku je přípustno, je výrok ten vždy jen povolením stavebního úřadu a není ani nemůže v něm býti obsaženo také svolení vlastníka pozemku dle § 84 stav. řádu potřebné.

Jediná námitka ve stížnosti uplatněná jeví se tedy bezdůvodnou a tím padá celá stížnost.

Č. 1368.

Legionáři: Ke zrušení usnesení okresní správní komise, kterým propůjčila místo okresního cestáře nelegionáři, není dle § 14 zák. z 24. července 1919 č. 462 sb. z. a n. v cestě dozorčí povolán zemský správní výbor, nýbrž jedině příslušné ministerstvo.

(Nález ze dne 18. května 1922 č. 7024.)

V ě c: Okresní správní komise v Ž. proti zemskému správnímu výboru v Praze stran jmenování cestáře.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zemský správní výbor na základě § 14 zák. z 24. července 1919 č. 462 sb. z. a n. o propůjčování míst legionářům z úřední moci zrušil usnesení okresní správní komise v Žatci z 27. října 1921, jímž místo okresního cestáře na silnici Kounovské, ač se o ně uchá-